

[Arne Melchior]

Europa vågner så småt og ret forvirret, efter at muren er faldet og Warszawapagten er opløst. Man troede, at Messias stod uden for døren, når man fik den lukket op. Men da vi så gjorde det, stod der en helt anden figur, der stod Saddam Hussein. Fornavnet er altså med to dd'er og ikke med t, som nogle har troet. Han blev nedkæmpet, gudskelov og tak for det, og tak til regeringen og øvrige partiers samarbejde om den danske indsats her, og tak til FN for den konsensus, det lykkedes at opnå – næsten konsensus, men i hvert fald mellem de fem permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet. Det var en succes for FN. Men det blev også en fiasko for FN og viser begrænsningerne i en så stor og så omfattende organisation, for Saddam Hussein sidder den dag i dag, og det er en fiasko, og det er en skandale, og det må ikke forblive derved.

I Europa er en ny og farlig nationalisme ved at dukke op. Jeg har i en uges tid haft den ære at være med i den danske delegation til Konferencen om Menneskerettigheder i Moskva under CSCE's auspicer. Bortset fra de første dages taler ved nationernes udenrigsministre – mange af disse taler var gode, jeg har læst nogle af dem, de havde visioner og gav håb – indeholdt den daglige konference i de uger, konferencen stod på, taler, hvor man ikke kunne høre, om de var skrevet og holdt i 1985, 1986 eller 1987 eller nu i 1991, hvor Europa skulle være ny- og genfødt. Det var beskyldninger, det var smålighed, men det var først og fremmest nationalistiske overtoner, etniske stridigheder, som lover usikkerhed og farlige situationer. Derfor er det selvfølgelig helt forvirret, når SF kommer her og siger, at vi skal skære ned på vort forsvar, endda med henvisning til præsident Bush, som jo netop understregede, at ingen skulle lade sig forlede til at tro, at fordi man, og heldigvis for det, kan nedbringe arsenalerne af atomvåben, at så bliver det billigere at have sit forsvar i orden. Der er nogle, der tror, at et forsvar er ligesom en paraply, som man kan slå op, når det bliver regnvejr, og slå ned igen i solskin. Sådan fungerer et forsvar ikke, et forsvar baserer sig på uddannelse og på materiel. Det er langsigtede foranstaltninger, og tiden er bestemt ikke i Europa til at afmontere låsen på døren eller til at opsigte forsikringspolitien.

Medens ekssupermagten Sovjetunionen forvirret leder efter sine egne ben, benytter russerne i øvrigt deres ben til at stå i kø. De står i kø dagen lang og ugen igennem efter magre ting, ofte efter ting, som slet ikke findes – også dette er forvirrende, også dette er farligt, også dette er skammeligt og ikke til at leve med.

I al denne forvirring er EF det faste punkt og det sikre håb i Europa, og det er også her dejligt at konstatere, at udenrigsministeren har været en dygtig forhandler og målbevidst i sine bestræbelser – jeg har slet ingen uro over, at udenrigsministeren ikke er til stede her og hører disse pæne ord om ham, fordi jeg ved, udenrigsministeren er ude at lave noget, der er meget vigtigere. Desuden ved jeg også, at udenrigsministeren føler sig helt tryk ved, når der er en CD'er på talerstolen, for så ved han, at han får al den ros, der kan ligge på hans brede ryg. Også her har han haft en heldig hånd, og vi glæder os til, at det skal nås med det indre marked efter de angivne terminer. Vi glæder os til, at Sverige, Østrig og også Finland vil indlede forhandlinger i løbet af et års tid, halvandet år, om indtræden, så jeg gad nok vide, hvor Norge så vil stå og blafre. De kan selvfølgelig trække sig tilbage sammen med Schweiz i splendid isolation, hvis de synes, det er morsomt. Jeg synes, det er synd for Norge, og jeg synes, Norge skulle se at finde sine egne ben.

Men EF må ikke opgive sin homogenitet. Vi kan ikke bruge et forvirret EF, der må være en vis overensstemmelse i grundsyn, i kulturopfattelse, i økonomisk og social standard, for ellers kunne EF jo risikere at blive en art babelstårn, og hvordan det gik med det, ved vi jo alle sammen.

Efter disse bemærkninger, som jo naturligvis ikke når hverken hele vejen eller hele verden rundt – der skulle siges en del om Mellemøsten og om Sydafrika, men jeg ser frem til, at vi snart får en direkte udenrigspolitisk debat, hvor der bliver tid til det – kan jeg glæde alle dem, som har været skuffet, da de så, at jeg gik op på talerstolen, da CD fik ordet, med, at nu vil så mit partis formand og politiske ordfører holde CD's egentlige tale.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Mimi Jakobsen, således introduceret.